

להטעימו בטעמים כגון פשטא או רביע, שהם טעמים שאינם "מפסיקים".

רב אחא בריה דרבא אמר: נפקא מינה לאומר [נודר]: הרי עלי עולה כעולה שהקריבו ישראל במדבר.

מאי עליו להביא?

האם פרים חוץ, ואף זה יביא פר. או כבשים חוץ, ויביא כבש.

ומסקינן: תיקו.

תנן התם במסכת פאה: אלו דברים שאין להם שיעור מן התורה:

א. הפאה שחייב אדם להשאיר לעניים בקצה שדהו, אין הגבלה לגודלה, בין למטה ובין למעלה, שהרי אמרה תורה "לא תכלה פאת שדך בקוצרך", ולא נתנה התורה שיעור לכך [אבל חכמים נתנו בה שיעור למטה, שלא יפחות מאחד מששים בשדהו].

ב. והבכורים, שחייב אדם להביא מבכורי שדהו למקדש וליתנם לכהן, אין הגבלה לשיעורם, בין למטה ובין למעלה, שהרי אמרה תורה "ולקחת מראשית כל פרי האדמה", ולא נתנה בהם התורה שיעור.

ג. והראיון, עולת ראייה, אין הגבלה לגודלה ולשוויה [ולקמן יתבאר, שבכלל דברי המשנה גם שהראייה בעזרה עצמה אין לה שיעור].

ד. וגמילות חסדים בגופו [ירושלמי].⁽¹⁾

ה. ותלמוד תורה, שהרי כתיב "והגית בו יומם ולילה" [ר"ש].⁽²⁾

אמר רבי יוחנן: כסבורין אנו לומר, לפרש מה שאמרו במשנה: הראיון אין לו שיעור מן התורה, שהראיון אין לו שיעור למעלה, ויביא בהמה גדולה ככל שירצה, אבל יש לו שיעור מן התורה למטה, שלא יפחות ממעה כסף, משום שהיה סבור כי השיעור שנאמר במשנתנו מן התורה הוא.

עד שבא רבי אושעיא ברבי [הגדול בדורו], ולימד פירש דברי המשנה:

הראיון אין לו שיעור מן התורה, לא למעלה ולא למטה.

אבל אמרו חכמים כלומר: חכמים הם שאמרו: הראייה מעה כסף, והחגיגה שתי כסף.

והוינן בה: מאי, כיצד הוא "הראיון" שאין לו שיעור?

המשנה היא, שאם הרבה בהם, קיים בהם מצוה. וכן גמילות חסדים שהיא בגופו, נראה שהיא דומה לתלמוד תורה.

ועוד כתב הטורי אבן כי יש חילוק מהותי בין מצות תלמוד תורה וגמילות חסדים, לשאר המצוות המוזכרות כאן. כי בעוד שבשאר המצוות אין שיעור לגודל המצוה עצמה, שיכול להרחיבה או לצמצמה, בתלמוד תורה

1. אבל בממונו יש לה שיעור, עד חומש, ירושלמי. הובא בתוספות ובפירוש המשניות להרמב"ם.

2. כתב הטורי אבן: אינו דומה מה ששינוי בתלמוד תורה שאין לו שיעור, לפאה ולבכורים ולראיון. כי בתלמוד תורה מחוייב הוא לתלמוד ללא שיעור, מה שאין כן בשאר המצוות, שכוונת